

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, IČ: 45475148, se sídlem v Čejkovicích, Na Bařině 945, zast. JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem v Kyjově, Žižkova 791, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem v Brně, Květná 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. SZPI/BU720-27/2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. SZPI/BU720-27/2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Státní zemědělské

a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „inspektorát SZPI v Brně“), ze dne 16. 12. 2013, č. j. BU720-23/2012-SŘ, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 45 000 Kč dle § 239 odst. 6 písm. c) za porušení povinnosti stanovené v čl. 14 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení EP a Rady č. 178/2002“). Toto porušení spočívalo v uvádění do oběhu šumivých vín nevyhovujících požadavkům stanovených v čl. 14 odst. 1 v návaznosti na čl. 14 odst. 2 písm. b) a čl. 14 odst. 5 nařízení EP a Rady č. 178/2002.

[2] Dne 28. 6. 2011 byla v provozovně žalobce provedena kontrola inspektorátem SZPI v Brně, při níž byly předány a projednány protokoly o zkoušce a závazné posudky č. D003-71039/11/A04 a D003-71039/11/A05 ze dne 6. 6. 2011. Rozbory vzorků šumivého vína Saint Croix Sekt, rose demi sec, (Qualitätsschaumwein Rosé), alk. 11,5 % obj., šarže LB001F5, (dále jen jako „Saint Croix Sekt, rose demi sec“), a Saint Croix Sekt, demi sec, (Qualitätsschaumwein Weiss), alk. 11,5 % obj., šarže L89A001F52 (dále jen jako „Saint Croix Sekt, demi sec“), bylo zjištěno, že u prvního uvedeného vína byl shledán nedostatek v chuti – nežádoucí biologické procesy, a u druhého navíc i chuť po plísni a vůně jak po plísni, tak po nežádoucích biologických procesech. S ohledem na požadavky čl. 14 odst. 1 nařízení EP a Rady č. 178/2002 byla vína označena za nevhodná k lidské spotřebě z důvodu kažení.

[3] Při kontrole bylo žalobci uloženo opatření k odstranění zjištěných nedostatků; žalobce měl do 4. 7. 2011 stáhnout všechna balení šumivých vín Saint Croix Sekt, rose demi sec, a Saint Croix Sekt, demi sec. Téhož dne byla žalobci navíc předána žádost o poskytnutí součinnosti dle § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o státní kontrole“).

[4] Žalobce ve zprávě o splnění opatření ze dne 1. 7. 2011 mimo jiné uvedl, že dle informací dodavatele bylo vyrobeno a uvedeno do oběhu 17 100 kusů Saint Croix Sekt, demi sec, a 15 960 kusů Saint Croix Sekt, rose demi sec.

[5] Dne 25. 9. 2012 byl žalobci doručen dokument nadepsaný „Zahájení správního řízení“ ze dne 21. 9. 2012, č. j. BU720-2/137/7/2012-SŘ, jímž inspektorát SZPI v Brně dle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zahájil s žalobcem správní řízení, protože z protokolu o kontrole č. P083-71039/11 ze dne 28. 6. 2011 a zprávy o splnění opatření ze dne 1. 7. 2011 měl správní orgán důvodné podezření, že žalobce porušil povinnost stanovenou v čl. 14 odst. 1 nařízení EP a Rady č. 178/2002 nabízením k prodeji šumivých vín vyhodnocených jako potraviny nevhodné k lidské spotřebě. V rámci správního řízení mělo být zjištěno, zda došlo ke spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „zákon o vinohradnictví a vinařství“), za což by žalobci hrozila pokuta až do výše 5 000 000 Kč dle § 39 odst. 6 písm. c) téhož zákona.

[6] Inspektorát SZPI v Brně vydal dne 19. 10. 2012 rozhodnutí, č. j. BU720-3/137/7/2012-SŘ, jímž podle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství uložil žalobci pokutu ve výši 35 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. jj) téhož zákona.

[7] Žalobce využil svého práva a podal odvolání, jemuž žalovaný vyhověl a rozhodnutím ze dne 19. 7. 2013, č. j. BN919-2/195/9/2012-SŘ, prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání. Důvodem pro zrušení byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kdy z výroku nebylo dostatečně zřejmé časové a místní vymezení skutku spáchaného žalobcem.

[8] V návaznosti na zrušení rozhodnutí zaslal inspektorát SZPI v Brně žalobci žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 11. 9. 2013, č. j. BU720-5/2012, v souladu s § 14 odst. 1 a § 11 písm. b) a d) zákona o státní kontrole. Žalobce zareagoval žádostí o prodloužení lhůty k poskytnutí součinnosti ze dne 13. 9. 2013, v níž oponoval, že je povinen plnit pouze povinnosti uložené mu na základě zákona. Požadavek správního orgánu ze dne 11. 9. 2013 považoval za neoprávněný, protože kontrola již byla ukončena.

[9] Inspektorát SZPI v Brně tedy žalobci zaslal další žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 16. 9. 2013, č. j. BU720-7/2012, tentokrát na základě § 50 odst. 2 správního řádu, za účelem zjištění, kdy byla vína Saint Croix Sekt, demi sec, a Croix Sekt, rose demi sec, uváděna do oběhu a kam byla od italského výrobce přepravena. Žalobce v reakci zaslal žádost o prodloužení lhůty k poskytnutí součinnosti ze dne 23. 9. 2013, v níž namítal, že požadavek správního orgánu byl opět nezákonný.

[10] Žalobce navíc dokumentem ze dne 16. 9. 2013 žádal správní orgán o písemné vyjádření k jeho námitkám, přičemž mimo jiné namítal i jeho nečinnost. K této žádosti se správní orgán obratem vymezil - vyjádřením ze dne 19. 9. 2013. Na toto vyjádření i žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 16. 9. 2013 žalobce reagoval ještě písemností z 24. 9. 2013.

[11] Žalobci byla inspektorátem SZPI v Brně zaslána poslední žádost o poskytnutí součinnosti ze dne 2. 10. 2013, v níž správní orgán účastníka poučil, že pokud nezašle požadované dokumenty, tak bude ukončeno shromažďování podkladů a bude rozhodnuto ve věci i bez nich. Žalobce na tuto písemnost reagoval opětovnou žádostí o prodloužení lhůty k poskytnutí součinnosti ze dne 14. 10. 2013.

[12] Dne 8. 10. 2013 byla na provozovně žalobce provedena inspektorátem SZPI v Brně kontrola, jež byla zaměřena na vedení evidenčních knih. Při této kontrole bylo také nahlédnuto do e-mailové korespondence, z níž vyplynulo, že šumivé víno Saint Croix Sekt, rose demi sec, bylo naposledy uvedeno do oběhu dne 15. 11. 2011. S ohledem na skutečnost, že datum doprodeje šumivého vína Saint Croix Sekt, demi sec, nebyl při kontrole specifikován, byl žalobce požádán o poskytnutí součinnosti a dodání požadované informace do 15. 10. 2013.

[13] O kontrole ze dne 8. 10. 2013 byl vyhotoven protokol č. P037-70394/13, proti němuž vznesl žalobce námitku proti neúčasti právního zástupce žalobce při kontrole. Dále byla namítána nezákonnost kontroly, co se týče kontroly sektů, z důvodu, že kontrola byla v tomto bodě již ukončena a opakovaná kontrola je nezákonná. Námitkám inspektorát SZPI v Brně rozhodnutím ze dne 1. 11. 2013, č. j. SZPI/AB788-33/2013, nevyhověl.

[14] Žalobce požádal o prodloužení lhůty k poskytnutí součinnosti a této žádosti bylo dne 17. 10. 2013 vyhověno, nicméně žalobce podal dne 24. 10. 2013 opakovanou žádost o prodloužení. Dne 11. 11. 2013 byla žalobci doručena výzva před vydáním rozhodnutí, v níž inspektorát SZPI v Brně uvedl, že pro předcházení obstrukcím již nebude prodloužena lhůta

k poskytnutí součinnosti. Dále poučil žalobce dle § 36 odst. 1 až 3 správního řádu a uvedl, že dne 25. 11. 2013 bude proveden důkaz listinami. O provedení důkazu listinami mimo ústní jednání byl vyhotoven protokol ze dne 25. 11. 2013, č. j. BU720-22/2013, z něhož vyplývá, že se žalobce ani jeho právní zástupce k provedení důkazu nedostavili.

[15] Inspektorát v Brně dne 16. 12. 2013 vydal rozhodnutí, č. j. BU7200-23/2012-SŘ, jímž uložil žalobci pokutu ve výši 45 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 39 odst. 1 písm. jj) zákona o vinohradnictví a vinařství.

[16] Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce včasným odvoláním ze dne 31. 12. 2013. Žalovaný ovšem odvolací námitky neshledal důvodnými a prvostupňové rozhodnutí potvrdil, v některých částech argumentaci správního orgánu upravil a doplnil.

II. Shrnutí argumentů uvedených v žalobě

[17] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. V první řadě namítal vady řízení, protože se prvostupňový orgán měl dopustit řady procesních pochybení, která svou závažností zkrátila žalobce na jeho právech. Žalobce označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné kvůli nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů a argumentaci žalovaného za účelovou.

[18] Byla porušena zásada presumpce neviny a zásada zákonnosti, kdy v písemnosti „Zahájení správního řízení“ správní orgán tvrdil, že se žalobce dopustil spáchání správních deliktů. V dokumentu rovněž nebyly skutky přezkoumatelným způsobem identifikovány.

[19] Žalobce tvrdil, že skutečný stav věci měl být zjištěn již při samotné kontrole, jak požaduje § 12 odst. 1 zákona o státní kontrole. Nesprávný postup správního orgánu dovozoval rovněž z nesouladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80.

[20] Žalovaný se rovněž dopustil procesních pochybení, když potvrdil poučení žalobce dle § 36 odst. 3 správního řádu, které bylo předčasné, protože bylo učiněno zároveň se zahájením správního řízení a nikoliv až před vynesáním rozhodnutí. V období od zahájení správního řízení do vydání rozhodnutí toto poučení nebylo učiněno a žalobce nebyl vyzván k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Takový postup evokoval dojem, že případné žalobcem navrhované důkazy by nebyly brány v potaz, což by bylo v rozporu s právem na spravedlivý proces. Žalobce rovněž na podporu svých argumentů odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2013, č. j. 31 A 9/2011-47.

[21] Ve věci nebylo provedeno řádné dokazování, tedy nebyl objektivně zjištěn skutečný stav věci. Procesní práva žalobce byla porušena, když doklad a protokoly o kontrole měly být v řízení o správním deliktu posuzovány jako jakékoliv jiné listiny a mělo být postupováno v souladu s § 53 odst. 6 správního řádu. Žalobce odkázal na znění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 7. 2009, č. j. 29 Ca 227/2007-42, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, č. j. 7 As 72/5009-66. Žalobce rovněž namítal, že by osoby rozhodující o sankci měly být odlišné od osob provádějících samotnou kontrolu, což zjevně nebylo dodrženo, protože důkaz protokolem o kontrole a dalšími listinami nebyl proveden, a tak sankci musely ukládat osoby, které protokol znaly, tudíž kontrolu samy prováděly.

[22] Co se týče rozborů dotčených šumivých vín, není seznatelné senzorické hodnocení jednotlivých pracovníků laboratoře provádějících rozboru, a ani zda komise byla tvořena pracovníky disponujícími listinami opravňujícími je k provádění takovýchto rozborů. Žalobce nesouhlasil s tím, že vína vyhověla ve znaku „vzhled“ v případě, že by skýtal vodu spočívající v autolýze kvasnic. Tato vada se rovněž váže k absenci kyselin, avšak laboratorní rozboru byly v těchto znacích vyhovující.

[23] Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentoval nařízením Komise (ES) č. 607/2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o chránění označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů (dále jen jako „nařízení Komise č. 607/2009“) a nařízením Rady (ES) č. 479/2008, o společné organizaci trhu s vínem, o změně nařízení (ES) č. 1493/1999, (ES) č. 1782/2003, (ES) č. 1290/2005 a (ES) č. 3/2008 a o zrušení nařízení (EHS) č. 2392/86 a (ES) č. 1493/1999 (dále jen jako „nařízení Rady č. 479/2008“), přičemž čl. 25 odst. 1 nařízení Komise č. 607/2009 v návaznosti na čl. 48 odst. 1 nařízení Rady č. 479/2008 byly zrušeny nařízením Rady (ES) č. 491/2009, kterým se mění nařízení (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“), (dále jen jako „nařízení Rady č. 491/2009“). Pro rozpor s unijním i českým vnitrostátním právem žalobce rovněž odmítl tvrzení žalovaného o nemožnosti aplikace vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů.

[24] Žalobce namítal dále porušení § 12 odst. 1 a § 15 zákona o státní kontrole, protože ani kontrolní pracovník ani správní orgán nezjišťovali přesné období uvádění vín do oběhu. O této skutečnosti svědčil fakt, že byl žalobce uveden jako výrobce, nikoliv pouze distributor, a nebylo zjištěno, jakým způsobem ani kde byla vína uváděna na trh. Den 28. 6. 2011 nemohl být dnem spáchání správního deliktu, protože na provozovně se nenacházela dotčená vína. Správní orgán nemohl jako hodnocené posuzovat množství 17 100 plus 15960 kusů produktů, protože se jednalo jen o množství, které bylo dodavatelem vyrobeno.

[25] V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že aplikace českých právních předpisů byla nemožná, avšak dále v textu používal zákon o vinohradnictví a vinařství pro definování pojmu „šarže“. Delikt neměl být vztáhnut na celou šarži, ale pouze na množství hodnocené komisí.

[26] Správní orgány pochybily, když oznámení o zahájení správního řízení nebylo dostatečně přesným a určitým úkonem ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2009, č. j. 31 Ca 13/2008-55, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66. Dále se nezabývaly všemi zákonnými kritérii pro uložení pokuty, jejíž výše nebyla řádně zdůvodněna.

[27] Při druhém rozhodování inspektorát SZPI v Brně navýšil žalobci pokutu o 10 000 Kč. V napadeném rozhodnutí byly některé prvostupňovým orgánem uváděné přítěžující okolnosti přehodnoceny (tvrzení, že žalobce byl výrobcem vín, či zvýšení pokuty kvůli obstrukcím), avšak pokuta změněna nebyla. Nebyla zjištěna žádná reklamace na dotčené produkty žalobce, což bylo ukazatelem, že tyto produkty byly bezvadné. V napadeném rozhodnutí absentuje

řádné zdůvodnění postupu při stanovování konkrétní výše pokuty, protože není možné přihlídnout k okolnosti a neuvést, jaká hodnota jí byla přiřazena. Správními orgány došlo ke zneužití meze správního uvážení.

[28] Žalobce, co do výše pokuty a jejího stanovování, také odkazoval na čl. 1 a čl. 2 odst. 3 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústavy České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“), čl. 40 odst. 5 a 6 usnesení č. 2/1993 Sb., o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součásti ústavního pořádku České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „LZPS“), a na čl. 6 odst. 2 sdělení č. 209/1992 Sb., o sjednání Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8 (dále jen „Evropská úmluva“).

[29] Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného k zásadě uvedené v § 90 odst. 3 správního řádu a dále k nedůvodnosti šetření majetkových práv žalobce. Žalovaný se také v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce, že zákon o státní kontrole neumožňuje opakovanou kontrolu, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[30] Výroky rozhodnutí obou instancí byly odůvodněny neexistující právní úpravou, nebylo bráno v potaz, že v mezidobí došlo k novelizaci několika předpisů. Vzhledem k tomu, že v případě jiných účastníků řízení správní orgány ke změnám právní úpravy naopak přihlíží, došlo k porušení zásady rovnosti účastníků řízení. Žalobce se domníval, že se ho správní orgány opakovaně a účelově snaží poškodit a působit mu materiální i imateriální újmu.

[31] Závěrem žalobce namítal, že žalovaný nerespektuje ustanovení správního řádu co do dodržování lhůt. Žalobce uplatnil institut ochrany proti nečinnosti, na nějž žalovaný reagoval vydáním usnesení ze dne 23. 10. 2013, č. j. BN919-8/2012, jím žalobci nevyhověl. Žalobce s tímto postupem nesouhlasil, protože správní řízení trvalo od uskutečnění kontroly dne 28. 6. 2011 do žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 25. 9. 2013 již 26 měsíců, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno až za dalších 5 měsíců.

[32] Na základě veškerých uvedených skutečností žalobce navrhl soudu, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[33] Žalovaný využil svého práva a na správní žalobu žalobce reagoval vyjádřením ze dne 19. 6. 2014. V něm se postupně vyjádřil ke všem vzneseným námitkám, přičemž v detailech odkazoval na argumentaci napadeného rozhodnutí.

[34] V oznámení o zahájení správního řízení nebyla vyslovena vina a nebylo ani tvrzeno, že žalobce delikty spáchal, nýbrž bylo výslovně uvedeno „z podkladů řízení vyplývá důvodné podezření“, proto nedošlo k porušení zásady presumpce neviny.

[35] Žalovaný nerozporoval potřebu zachování totožnosti skutku v poměru mezi kontrolním zjištěním, respektive zahájením správního řízení a samotným rozhodnutím správního orgánu. Avšak také uvedl, že změny v okolnostech individualizující skutek nemají na zachování totožnosti skutku vliv.

[36] Procesní práva žalobce nabyly nijak zkrácena, protože byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení a navrhopat důkazy v rámci oznámení o zahájení řízení a dále ve výzvě před vydáním rozhodnutí ze dne 8. 11. 2013. Dle § 46 odst. 3 správního řádu je možné spojit oznámení o zahájení řízení s jiným úkonem v řízení, nedošlo tak k procesní vadě.

[37] Na žalobcova tvrzení, že nebyly prováděny důkazy listinou, žalovaný reagoval poukázáním na protokol, jenž byl o provedení důkazů vyhotoven a nachází se ve správním spise. Poznamenal, že žalobce nevyužil svých práv a tohoto provádění důkazů se neúčastnil, přestože o této možnosti byl předem poučen.

[38] Ze zmíněného protokolu také vyplývá, že jako důkaz byl proveden i protokol o kontrole č. P083-71039/11 ze dne 18. 6. 2011, a výslovně byly specifikovány a jako důkazy provedeny též protokoly o zkoušce a posudky č. D003-71039/11/A04 a č. D003-71039/11/A05.

[39] Co se týče autolýzy kvasnic, žalovaný zdůraznil potřebu odlišovat autolýzu kvasnic jako vadu a jako žádoucí metodu „sur lie“. S ohledem na nežádoucí chuť a vůni vín se v daném případě jednalo o první uvedené, s čímž se žalovaný vypořádal již v napadeném rozhodnutí.

[40] Laboratoř, jež prováděla senzorické hodnocení, má akreditaci nejen na provádění analytických, ale i senzorických rozborů. Žalovaný byl názoru, že seznamování kontrolované osoby s členy komise by bylo bezvýznamné s ohledem na anonymní posuzování vzorků, přičemž obdobný požadavek není v právních předpisech ani zakotven. Splnění požadavků pro výkon funkce hodnotitelské komise ověřuje Český institut pro akreditaci.

[41] V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval čl. 25 a čl. 26 nařízení Komise č. 607/2009 pouze z důvodu reakce na námitku žalobce, kdy ten tvrdil povinnost správního orgánu provést analytické a organoleptické zkoušky i ve znaku „celková kyselost“. Žalovaný dospěl ovšem k závěru, že tyto zkoušky musí být prováděny pouze za účelem každoročního ověření souladu se specifikacemi v případech vín s chráněným označením původu či zeměpisným označením, avšak v daném případě se o taková vína nejednalo.

[42] Nejen, že podle nařízení Komise č. 607/2009 a nařízení Rady č. 479/2008 nebylo ve věci rozhodováno, ale nařízení Komise č. 607/2009 nebylo ani zrušeno, jak namítal žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, že nelze aplikovat vyhlášku č. 323/2004 Sb., pouze uvedl, že předmětem zkoumání v dané věci byla bezpečnost vín, nikoliv hodnocení jejich jakostních požadavků.

[43] Žalovaný uznal, že v rozhodnutí se bylo nutno uchýlit k míře zobecnění, protože faktická doba spáchání deliktu nebyla kontrolou zjištěna a je stěží zjiřitelná, ovšem tento postup považoval za legitimní.

[44] Žalobce namítal, že správní orgán uvedl, že na provozovně v Čejkovicích uváděl do oběhu dne 28. 6. 2011 předmětná vína v množství 17 100 a 15 960 kusů. Tato námitka ovšem byla irelevantní, neboť směřovala do předchozího prvostupňového rozhodnutí ve věci, jež bylo žalovaným zrušeno. V dalším řízení již byly tyto údaje uvedeny na správnou míru. *„Pakliže se správní orgán může odchýlit od údajů uvedených v zahájení správního řízení, pokud se týká individualizace skutku, pak totéž podle názoru žalovaného analogicky platí i pro možnost správního orgánu odchýlit se od údajů uvedených v protokole o kontrole.“*

[45] Žalovaný uvedl, že v zahájení správního řízení byly skutky vymezeny dostačujícím způsobem tak, aby bylo jasné, o jaké skutky se jednalo. Skutečnosti zakládající závěr o důvodnosti zahájení správního řízení byly dostatečně specifikovány. Oznámení o zahájení správního řízení obsahově plně odpovídalo požadavku § 46 správního řádu.

[46] Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že žalobce v žalobě neuvádí veškeré změny v úvaze žalovaného při výměře pokuty. Hlavně opomenul fakt, že k tíži žalobce bylo hodnoceno uvádění nevyhovujícího vína do oběhu i po seznámení se se závěry laboratorních rozborů. Žalovaný také doplnil úvahu ohledně možného ekonomického poškození spotřebitelů. Naopak některé úvahy inspektorátu SZPI v Brně byly z posouzení výslovně vyjmuty. Pro snížení pokuty žalovaný nenalezl žádné důvody. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením, že u hodnocených skutečností neuváděl, zda jsou vnímány ve prospěch či v neprospěch žalobce.

[47] Kontrola (k vedení evidenčních knih), jež se uskutečnila dne 8. 10. 2013, byla standardní a provedená v souladu se zákonem o státní kontrole.

[48] Co se týče reklamací, nebylo zjišťováno, zda nějaké byly uplatněny; nelze dovodit, že pokud žádné nebyly zjištěny, tak byly produkty bezvadné, protože proti tomuto tvrzení stojí provedené laboratorní zkoušky. Pouhá možnost poškození v souvislosti s nákupem nevyhovujících produktů je postačující, proto v rámci této úvahy nemuselo být prokazováno, zda k reklamacím skutečně došlo.

[49] Zásada zákazu *reformatio in peius* váže odvolací orgány při rozhodování dle § 90 odst. 1 písm. a) a písm. c) správního řádu, nikoliv v případech uvedených v písm. b), proto žalovaný setrval na své argumentaci z napadeného rozhodnutí.

[50] Žalovaný odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, a uvedl, že výše uložené pokuty nemůže mít pro žalobce, který standardně realizuje tržby řádově v milionech korun, likvidační charakter, přičemž ani žalobce nic takového netvrdil.

[51] Po srovnání právní úpravy, která byla účinná v době spáchání správního deliktu, s tou, jež byla účinná v době vydání rozhodnutí, dospěl žalovaný k závěru, že došlo pouze k přečíslování relevantního § 39 odst. 1 písm. jj) na § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství, avšak stanovená povinnost zůstala zachována, proto byl správní delikt posuzován podle právní úpravy platné v době jeho spáchání.

[52] Co se týče dodržování lhůt, žalovaný setrval na svém názoru, že lhůta, v níž má být zahájeno správní řízení od data provedení kontroly, není nijak stanovena. Lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze pořádkového charakteru.

[53] Závěrem se žalovaný vyjádřil k namítané nečinnosti. Odkázal na odůvodnění usnesení ze dne 23. 10. 2013 a také uvedl, že k uplatnění opatření proti nečinnosti je možné přistoupit pouze, pokud je podřízený správní orgán skutečně nečinný. Žalobce se na jednu stranu dovolával nečinnosti správního orgánu, přičemž sám tomuto orgánu neposkytoval potřebnou součinnost.

[54] Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

[55] Dne 5. 8. 2014 byla soudu prostřednictvím právního zástupce doručena replika žalobce, v níž reagoval na vyjádření žalovaného, přičemž ve zkratce zopakoval svoji argumentaci použitou již v žalobě.

V. Jednání dne 28. 6. 2016

[56] Dne 28. 6. 2016 se uskutečnilo soudní jednání, jehož se zúčastnily obě strany sporu. Zástupce žalobce mimo jiné tvrdil, že došlo k porušení § 90 odst. 5 správního řádu, když žalovaný napadeným rozhodnutím ve výroku pouze potvrdil prvostupňové rozhodnutí inspektorátu SZPI v Brně, avšak opomněl uvést, že se odvolání zamítá.

[57] Dále žalovanému vytkl nerovné zacházení, protože v případě vady senzorické postupoval u žalobce jinak, než v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016, č. j. SZPI/AC785-40/2015, kde šlo o stejnou vadu, avšak rozhodnutí bylo zrušeno.

[58] Poukázal na nesprávně specifikovaný skutek, protože nebylo prokázáno, že by žalobce byl schopen během tak krátké doby uvést do oběhu žalovaným zmiňované množství vín. Dle tehdy platné právní úpravy se žalobce nemohl dopustit správního deliktu tak, jak byl vymezen, především co do časového vymezení a množství dotčených produktů.

[59] Zástupkyně žalovaného uznala, že mělo být dle § 90 odst. 5 správního řádu v rozhodnutí uvedeno, že „se odvolání zamítá“, ale přesto to podle ní logicky z výroku potvrzujícího prvostupňové rozhodnutí vyplývá. K uvádění vína do oběhu sdělila, že dle evropského práva je definice široká a zahrnuje jakoukoliv držbu za účelem prodeje či další distribuce, což žalobce právě konal. Ve zbytku odkázala na vyjádření k žalobě. Dodatečně doplnila, že námitka nerovného přístupu k účastníkům je opožděná.

[60] Podle žalobce byla definice pojmu „uvádění do oběhu“ do srpna roku 2011 odlišná, a proto nebylo možné, aby se dopustil daného skutku - skladováním se nemohl dopustit deliktu.

[61] Žalobce poukázal na rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 62 A 57/2015, ve kterém byla vyjádřena potřeba dostatečně identifikovat spáchaný skutek, aby byla vyloučena překážka litispendence, dvojího postihu nebo věci rozhodnuté, a byla tak vytvořena možnost pro účinnou obhajobu. Žalovaný v reakci poznamenal, že doba protiprávního jednání byla vymezena začátkem uvádění vín do oběhu. Správnímu orgánu se sice nepovedlo zjistit přesné datum ukončení jednání, avšak judikatura v těchto případech umožňuje určitou míru zobecnění.

[62] Navrhované výslechy svědků Ing. P. Š. (pracovník laboratoře), Ing. B. P. a Ing. H. Š. (oba zaměstnanci inspektorátu) byly soudem při jednání zamítnuty pro nadbytečnost. Výslech svědků by nepřinesl ničeho nového, potvrzovali by s jistým časovým odstupem pouze to, co již bylo obsaženo v jednotlivých protokolech a posudcích, jenž jsou obsahem správního spisu. Odůvodnění zamítnutí těchto důkazů je obsaženo také dále. Od provedení výslechu účastníků řízení již žalobce při jednání sám upustil (oproti návrhu v žalobě).

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[63] V souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zdejší soud vyšel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení oběma rozhodnutí předcházející, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.

[64] Žalobce namítal procesní pochybení správních orgánů již na počátku správního řízení. Tvrdil, že došlo k porušení zásady presumpce nevinny a zásady zákonnosti. Soud se seznámil s obsahem celého správního spisu, v němž se nacházela i písemnost, již bylo zahájeno správní řízení. Žalobcovu námitku však shledal nedůvodnou, protože z tohoto dokumentu jasně vyplývá, že řízení bylo prvostupňovým inspektorátem pouze zahájeno, a to pro podezření ze spáchání blíže specifikovaného správního deliktu, jak nakonec i uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Soud uznává, že se v textu vyskytuje nevhodně zvolená formulace, avšak v kontextu celé písemnosti a s ohledem na zastoupení žalobce právním zástupcem (před správními orgány i v soudním řízení) mohlo být žalobci zřejmé, že správní orgán při samotném zahájení řízení ještě nerozhodoval o vině a trestu a stejně tak není možné říci, že by při zahájení řízení (oznámení o zahájení řízení) hodnotil důkazy.

[65] Dle § 36 odst. 1 správního řádu jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Správní orgán může usnesením prohlásit, do kdy mohou účastníci činit své návrhy. Dle odstavce 2 mají účastníci právo vyjádřit v řízení své stanovisko, a pokud o to požádají, tak jim správní orgán poskytne informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak. Odstavec 3 téhož paragrafu stanoví, že účastníkům musí být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak. Toto se ovšem netýká žadatele, jehož žádosti se v plném rozsahu vyhovuje a účastníka, který se vzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

[66] Soud se rovněž neztotožnil s názorem žalobcem, že by bylo poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu při zahájení správního řízení předčasné. Takový postup je v souladu se zákonem. Soud považuje za důležité také dodat, že i když žalobce považoval toto poučení za předčasné, inspektorátem SZPI v Brně byl žalobce dle tohoto ustanovení poučen i v Žádosti o poskytnutí součinnosti ze dne 2. 10. 2013, č. j. BU720-12/2012, ve Výzvě před vydáním rozhodnutí ze dne 8. 11. 2013, č. j. BU720-21/2012, a v Protokolu o provedení důkazu listinami mimo ústní jednání ze dne 25. 11. 2013, č. j. BU720-22/2013. Soud navíc dodává, že žalobce nikdy v průběhu správního řízení nevyužil svého práva a k podkladům rozhodnutí se nevyjádřil, nenavrl žádné důkazy, neúčastnil se provádění důkazu listinou, přestože byl o těchto svých možnostech (právech) poučen.

[67] Dle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení zahajující řízení z moci úřední obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby.

[68] Porovnáním znění § 46 odst. 1 správního řádu a listiny zahajující správní řízení v dané věci (založené ve správním spisu), soud dospěl k závěru, že byly splněny veškeré zákonné požadavky. Zákon stanoví, že oznámení o zahájení řízení musí obsahovat předmět řízení, avšak ten může být v průběhu řízení upřesněn, pokud by takový postup neměl za následek procesní újmu na straně účastníka řízení. K této problematice se vymezil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541: *„Pokud jde o samotnou povahu oznámení o zahájení správního řízení, je nutno vzít v potaz, že na samém počátku řízení není možné jeho předmět zcela přesně vymezit. V této fázi má správní orgán pouze informace plynoucí z jeho postupu před samotným zahájením správního řízení a z případných vnějších podnětů. Nicméně předmět jakéhokoliv zahajovaného řízení (a pro oznámení o zahájení správně-trestního řízení to platí zvláště) musí být identifikován dostatečně určitě tak, aby účastníkovi řízení bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit.“*

[69] S ohledem na to, že v zahájení řízení jsou přesně specifikována šumivá vína, jež žalobce uváděl na trh, a jako podklad pro řízení a vydání rozhodnutí je uveden protokol o kontrole ze dne 28. 6. 2011 č. P083-71039/11, s nímž byl žalobce seznámen, a zpráva o splnění opatření ze dne 7. 7. 2012, vypracovaná samotným žalobcem, nelze hovořit o nevědomosti žalobce o daném předmětu řízení. Žalobci bylo zřejmé, o čem se bude řízení vést, a tedy nemohlo být omezeno jeho právo účinně se hájit. Ani ze samotného jednání žalobce nevyplývalo, že by měl ve správním řízení pochybnost o tom, jaký skutek byl předmětem řízení.

[70] K upřesnění předmětu řízení došlo poté, co žalovaný k odvolání žalobce zrušil rozhodnutí inspektorátu SZPI v Brně ze dne 19. 10. 2012, č. j. BU720-3/137/7/2012-SŘ, přitom v průběhu nového řízení nedošlo k rozšíření předmětu řízení ani k jeho zásadní změně. Soud musí přisvědčit tvrzení žalobce, že ve věcech správního trestání musí být zachována totožnost skutku. Ta v dané věci zachována byla a nedošlo k vybočení z vymezení předmětu řízení, stanoveného v oznámení o zahájení správního řízení.

[71] Odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 62 A 57/2015, v němž byl formulován požadavek na přesné vymezení skutku, nebyl v tomto ohledu nepřípadný, avšak neřešil konkrétní problematiku nyní posuzované věci. Nutno připomenout, že každý případ je jedinečný.

[72] Důvodem zrušení původního prvostupňového správního rozhodnutí také bylo, že nebyl dostatečně přezkoumatelným způsobem identifikován skutek. Dalším postupem inspektorátu SZPI v Brně i žalovaného byly tyto vady napraveny. Soud konstatuje, že v daném případě byla zachována totožnost skutku (především v uvádění do oběhu vína nevhodného k lidské spotřebě), jak byl žalobci sdělen v oznámení o zahájení řízení, a to v míře neporušující práva žalobce, byť následně došlo ke zpřesnění co do místa a času protiprávního jednání. Pokud by to bylo vyloučeno, nebylo by již co objasňovat ve správním řízení. Na to poukázal i žalovaný ve zrušovacím rozhodnutí a inspektorát SZPI v Brně ve výzvě k poskytnutí součinnosti. Provedené správní řízení tvoří jeden celek (řízení před prvostupňovým i druhostupňovým

orgánem), rozhodnutí z nich vzešlá jsou přezkoumatelná. Napadeným rozhodnutím žalovaného byly přípustným způsobem napraveny vady prvostupňového rozhodnutí.

[73] Pokud žalobce namítal nesprávnost skutkového vyjádření deliktu (skutková věta), neboť nebylo prokázáno, že by víno prodával či nabízel k prodeji, pak k tomu soud uvádí, že mu bylo kladeno za vinu skladování nevyhovujícího vína a jeho distribuce odběratelům, což také předpisy podřazují pod pojem „uvádění na trh“ (ve smyslu evropského práva jde o jakoukoliv držbu za účelem distribuce). Z podkladů založených ve správním spise, které mimo jiné sám žalobce předložil (např. faktury), vyplynulo, že žalobce předmětné víno sám nakoupil, u společnosti ČSAD Hodonín a.s. skladoval, část prodal, pak část stahoval z oběhu.

[74] Rovněž množství vína, které žalobce nakoupil, bylo prokázáno nákupními doklady. Pro toto množství vína platí, že bylo uváděno do oběhu skladováním i následnou distribucí odběratelům. Proto je zcela nedůvodná námitka žalobce, že nemohl mít „ve své provozovně“ 17 100 ks a 15 960 ks lahví předmětného vína. Námitka již není aktuální ani z toho důvodu, že po zrušení prvního prvostupňového rozhodnutí žalovaným, byly prvostupňovým orgánem v novém řízení napraveny vady týkající se obdobných okolností. V dané věci jde o množství vína, které bylo italským výrobcem vyrobeno v rámci jedné šarže (čili za stejných podmínek se stejnými vlastnostmi) a žalobci bylo prodáno, resp. dodáno, dle jím předložených faktur; žalobce pak toto množství uváděl do oběhu způsobem již výše specifikovaným. Žalobci nebylo kladeno za vinu ani přičteno k tíži, že byl výrobcem vína, tato námitka je zcela nedůvodná (vztahuje se k původnímu prvostupňovému rozhodnutí, které bylo zrušeno a jehož vady byly v další fázi správního řízení napraveny – jak bylo uvedeno výše).

[75] Skutek byl dostatečně identifikován i co do místa a času spáchání. Faktická doba spáchání deliktu byla bez spolupráce se žalobcem stěží zjištělná. Není sporu o tom, že ve výroku je nutné vymezit dobu spáchání. Tu správní orgány vymezily jejím počátkem dnem 2. 12. 2010, resp. 14. 12. 2010, a to podle doloženého tvrzení žalobce o nákupu části předmětných vín od italského výrobce. Faktickou dobu ukončení uvádění vína do oběhu se podařilo zjistit pouze u jednoho ze dvou druhů vína. V tom druhém případě nevyplývala doba ukončení uvádění do oběhu ani z dokladů předložených žalobcem. Nezbylo tak, než využít určité míry zobecnění („v době mezi 2. 12. 2010 a blíže neurčeným datem“), což připouští i judikatura správních soudů, např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2005, č.j. 6 As 8/2005-66. Pokud jde o individualizaci skutku, může dojít i k odchýlení se od údajů uvedených v protokole o kontrole, avšak musí to být podloženo např. zjištěními z nákupních faktur předložených žalobcem.

[76] Skutkový stav věci byl zjištěn řádně, v potřebném rozsahu. Návrhy žalobce na provedení dokazování výsledkem svědků Ing. P. Š. (pracovník laboratoře), Ing. B. P. a Ing. H. Š. (oba zaměstnanci inspektorátu) byly soudem při jednání zamítnuty pro nadbytečnost (uvedeno výše). Pracovníka laboratoře žádal žalobce vyslechnout k senzorické vadě vína. Soud však považuje jednoznačné závěry posudků z laboratorní zkoušky za podložené a dostatečně průkazné (prokazující vady šumivého vína), ve správních rozhodnutích pak byly tyto závěry správně hodnoceny a pracovník laboratoře by v současné době obtížně tyto závěry jakkoliv doplňoval či blíže rozvíjel. Pracovníky inspektorátu chtěl žalobce vyslechnout k průběhu správního řízení a specifikaci skutku, a to především ve vztahu k nereálnému množství vína, které nemohl dát do oběhu. K tomu soud uvádí, že průběh správního řízení je řádně vyličen

v napadených správních rozhodnutích (tvoří jeden celek), včetně specifikace skutku a množství vlna uváděného do oběhu. V dalším soud odkazuje i na obsah tohoto rozsudku, v němž se také věnoval jednotlivým okolnostem, které žalobce rozporoval. Provádění výsledku svědků by tedy bylo nadbytečné.

[77] Dle § 53 odst. 6 správního řádu se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.

[78] Dle § 51 odst. 1 správního řádu lze užít k provedení důkazů všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy, přičemž se jedná zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek. Druhý odstavec téhož ustanovení stanoví, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení, přitom tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.

[79] Co se týče námitky neprovedení řádného dokazování, soud přisvědčil tvrzení žalovaného, neboť ze správního spisu jasně vyplývá, že dokazování bylo provedeno v souladu s § 51 odst. 2 i § 53 odst. 6 správního řádu. Dokumentem č. 23 správního spisu je Protokol o provedení důkazu listinami mimo ústní jednání ze dne 25. 11. 2013, č. j. BU720-22/2013, současně 22. dokumentem je Výzva před vydáním rozhodnutí ze dne 8. 11. 2013, č. j. BU720-21/2012, jejíž součástí je i poučení žalobce o tom, kdy a kde se dokazování může zúčastnit. Z uvedeného lze dovodit, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem i judikaturou správních soudů a nedopustil se žádného z namítaných pochybení. Žalobce byl řádně a včas vyrozuměn o tom, že bude proveden důkaz mimo ústní jednání a pokud svého práva nevyužil, bylo to pouze jeho rozhodnutí.

[80] V návaznosti na předcházející zjištění soud rovněž považuje za zjevně neopodstatněné tvrzení žalobce, že osoby provádějící kontrolu dle zákona o státní kontrole byly shodné s osobami provádějícími dokazování ve správním řízení. Ze správního spisu jasně vyplývá, že šlo o různé osoby a jak bylo již uvedeno v předcházejícím bodě, veškeré listiny byly při dokazování přečteny, včetně jejich příloh, takže správní orgán byl seznámen se všemi podkladovými materiály před vydáním správního rozhodnutí. Soud tedy neshledal pochybení v oddělení řízení dle zákona o státní kontrole a řízení o správním deliktu.

[81] Žalobce dále namítal, že při kontrole dne 28. 6. 2011 nebyl dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Sám žalobce svoji argumentaci opíral o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 8. 2001, č. j. 7 A 59/99-45, respektive o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80. Z rozhodnutí vrchního soudu vyplývá, že výsledky kontroly, provedené dle zákona o státní kontrole, mohou být podkladem pro zahájení správního řízení o uložení pokuty a jedním z důkazů, kterým je prokazováno protiprávní jednání. Samy o sobě tyto výsledky nemohou nahradit dokazování prováděné v rámci správního řízení dle správního řádu. Skutečnost, že správní řízení navazuje na kontrolní činnost, nezabavuje správní orgán povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci a nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci provedené kontroly. Podle krajského soudu správní orgány postupovaly v nyní posuzované věci v souladu s judikaturou uvedených soudů.

[82] Inspektorát SZPI v Brně nepřesně zjistil skutkový stav v průběhu prvního řízení ve věci, proto žalovaný rozhodnutí zrušil. Avšak v novém řízení postupoval prvostupňový správní orgán správně a skutečnost, že se při rozhodování neopíral pouze o zjištění ze dne 28. 6. 2011, vyplývá z již několikrát zmíněného protokolu ze dne 25. 11. 2013, č. j. BU720-22/2013. Správní orgán své pochybení v novém řízení napravit, proto žalovaný druhé rozhodnutí potvrdil. Právě z důvodů, že by zjištění při kontrole dle zákona o státní kontrole mohla být nepřesná či neúplná, musí správní orgán při ukládání pokuty skutečný stav zjistit nejen z výsledků kontrolní činnosti. Inspektorát SZPI v Brně tedy doplnil informace, jež při kontrole zjištěny nebyly, čímž nedostatky napravit. Prvotní pochybení ovšem nepůsobilo v daném případě nezákonnost, jež by měla za následek zrušení rozhodnutí, protože pochybení bylo napraveno v rámci dvojinstančního správního řízení.

[83] Žalobce v žalobě několikrát namítal, že žalovaný použil při rozhodování právní předpisy, jež byly zrušeny, a že nevyužil novelizovaných znění dalších předpisů. Soud pečlivě přezkoumal nejprve dotčená evropská nařízení, přičemž dal za pravdu žalovanému. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při argumentaci zjevně citoval nařízení Komise č. 607/2009 a nařízení Rady č. 479/2008 pouze v reakci na odvolací námitky žalobce, který nařízením Komise č. 607/2009 sám argumentoval: „Z „Protokolů o zkoušce“ je ovšem zcela jednoznačné, že správní orgán neprovedl analýzu celkového obsahu kyselin ve vzorcích, a to dále za stavu toho, že dle čl. 26 nařízení Komise (ES) č. 607/2009 je povinností správního orgánu, mimo jiné, provést analytické a organoleptické zkoušky i ve znaku „celkové kyselosti“. (...) Dále nutno i odmítnout případnou argumentaci odvolacího orgánu na čl. 25 odst. 1 nařízení č. 607/2009 v návaznosti na čl. 48 odst. 1 nařízení (ES) č. 479/2008, které bylo zrušeno nařízením Rady č. 491/2009, mimo jiného.“

[84] Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že podle uvedených nařízení nebylo v dané věci rozhodováno a ani ve vztahu k nim neproběhla žádná hodnocení. Soud navíc dodává, že argumentace čl. 25 nařízení č. 607/2009 je nemístná, protože každoroční ověření, o kterém toto ustanovení pojednává, se provádí v členském státě, v němž se uskutečňuje výroba, a jak žalobce opakovaně uváděl, on sám výrobcem vín nebyl, víno bylo dovezeno od italského výrobce. I když tedy čl. 25 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví, z jakých zkoušek se skládá každoroční ověření, a čl. 26 upravuje, jaké hodnoty musí být zkoumány, jde o nerelevantní informaci pro daný případ a soud musí opět uzavřít, že žalovaný nepochybil.

[85] Žalovaný měl dle žalobce tvrdit, že není možná aplikace českých právních předpisů na vína vyrobená v zahraničí, přitom používal definice „šarže“ dle § 3 odst. 2 písm. j) zákona o vinohradnictví a vinařství. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí tvrdil, že vyhlášku č. 323/2004 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství, nepovažoval za relevantní, protože v dané věci byla zkoumána bezpečnost, nikoliv jakost dotčených vín, čemuž lze přisvědčit. Současně soud nenašel v napadeném rozhodnutí žádné tvrzení, kterým by žalovaný odmítal použití českých právních předpisů. Žalovaný sám poukazoval ve vyjádření k žalobě na skutečnost, že pokuta byla uložena podle národního předpisu.

[86] Soud nemohl vyhovět ani další z žalobcových námitek, že správní orgány nebraly v potaz novelizace některých právních předpisů, které v mezidobí nabyly účinnosti, pročež mělo být použito jejich pozdějšího znění. Žalovaný se s tímto vypořádal správně, když

poznámenal, že se správní delikty posuzují podle znění právních předpisů v době spáchání deliktu, pokud by pozdější znění nebylo pro účastníka řízení mírnější. Žalovaný správně shledal, že v dané době došlo pouze k „přečíslování“ § 39 zákona o vinohradnictví a vinařství, ale nejednalo se o změnu, jež by žalobci měla být ku prospěchu, jeho postavení zůstalo stejné. Nemohlo tedy dojít k porušení zásady rovnosti účastníků řízení ani k jiné nezákonnosti, jak namítal žalobce.

[87] Zákon nestanoví správním orgánům povinnost, provést zkoušky ve znaku celkové kyselosti v případech, jako je žalobcův. Proto nedošlo ani v tomto bodě k pochybení. Zákon rovněž nestanoví povinnost, uvádět v protokolu hodnocení jednotlivých pracovníků laboratoře. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že laboratoř, jež prováděla senzorické hodnocení, má akreditaci nejen k provádění analytických, ale i senzorických rozborů. Toto vyplývá z přílohy osvědčení o akreditaci Státní zemědělské a potravinářské inspekce, odboru zkušební laboratoře inspektorátu v Brně č. 191/2016 ze dne 31. 3. 2016, jejíž text je veřejně dostupný. Žalobcova námitka ohledně pochybení při provádění rozborů je tak zcela nedůvodná.

[88] S tímto souvisel též žalobní bod, že se žalovaný nevypořádal s námitkou rozporující existenci autolýzy kvasnic u vína jako vady. Žalovaný se touto problematikou podrobně zabýval na 7. straně napadeného rozhodnutí, kde je poukazováno na rozlišování autolýzy kvasnic jako vady a jako žádoucí metody „sur lie“. Výslovně bylo uvedeno, že s ohledem na nežádoucí chuť a vůni bylo zjevné, že se nejednalo o žádoucí technologický postup „sur lie“, ale právě o nežádoucí vadu. Žalovaný se tedy námitkou zabýval a rozhodnutí nezatížil nepřezkoumatelností.

[89] Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí chybí řádné odůvodnění postupu při stanovování konkrétní výše pokuty. Zdejší soud se naopak domnívá, že žalovaný byl při odůvodňování velice pečlivý, když v souladu s ustálenou judikaturou opravil nevhodné úvahy prvostupňového orgánu a v příslušném rozsahu je doplnil vlastními. Vyjádřil se postupně ke všem úvahám inspektorátu SZPI v Brně a u všech hodnocených okolností i uvedl, zda je přítěžující či polehčující pro žalobce. Sám prvostupňový orgán se dopustil v rozhodnutí určitých pochybení, avšak toto bylo souladně se zásadou dvojinstančnosti napraveno žalovaným. Nelze v žádném případě dovodit, že by došlo ke zneužití meze správního uvážení či k jinému pochybení ze strany správních orgánů. V napadeném rozhodnutí byl jasně vysvětlen i důvod navýšení pokuty oproti zrušenému rozhodnutí inspektorátu SZPI v Brně ze dne 19. 10. 2012 a to tím, že žalobce uváděl nevyhovující víno do oběhu i po seznámení se se závěry laboratorních rozborů, což soud pokládá za zcela relevantní zdůvodnění.

[90] Co se týče zákazu *reformatio in peius*, soud souhlasí s žalobcem, že tato zásada musí být ve správním řízení dodržena, nicméně tak se stalo i v nyní posuzované věci. Tato zásada se ve správním trestání aplikuje v případech, kdy odvolací orgán přezkoumává prvostupňové rozhodnutí, přičemž je překážkou zhoršení postavení odvolatele, aby mu odvolací orgán například neudělil vyšší pokutu. V daném případě se žalovaný ničeho takového nedopustil – poprvé přistoupil ke zrušení rozhodnutí inspektorátu SZPI v Brně, podruhé jeho rozhodnutí potvrdil. V případě, že prvostupňový orgán při novém projednávání věci (po zrušení odvolacím orgánem) zjistil skutečnosti, které ho vedou k určení vyšší pokuty, než při prvním

projednání, nejde o porušení zákazu *reformatio in peius*, protože původní rozhodnutí bylo zrušeno. Pokud správní orgán řádně zdůvodní, proč při novém posuzování případu rozhodl odlišně, jde o zákonný postup. To bylo splněno i v nyní posuzovaném případě, jak krajský soud uvedl výše.

[91] Žalovaný při své úvaze ohledně potencionálně reklamovaného zboží vycházel ze skutečnosti, že laboratorními testy bylo prokázáno, že dotčená šumivá vína byla nevhodná k lidské spotřebě. Proto bylo pravděpodobné, že zákazník, jenž si toto víno zakoupil, by ho nespotřeboval pro vady vytčené inspektorátem SZPI v Brně. Soud tak musel přisvědčit závěrům žalovaného v napadeném rozhodnutí, že takový zákazník by nemohl zkonzumovat víno v době, kdy si to naplánoval, případně pokud by chtěl víno reklamovat, pak by mu nebyly nahrazeny náklady, které by s tím měl (náhrada ztráty času nebo cesty za distributorem). Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že pro využití této úvahy při posuzování výše pokuty, nebylo třeba, aby doopravdy došlo k uplatnění reklamace produktu. Naopak tvrzení žalobce, že víno bylo bezvadné, a proto nedošlo k žádné reklamaci, bylo zcestné. Při koupi nekvalitních potravin se zákazníci následně přiklání spíše než k reklamaci k nákupu zboží nového, což se zdá být jednodušším a rychlejším řešením nastalého „problému“. To ovšem nemění nic na skutečnosti, že produkt prokazatelně vadný byl, jak vyplývá z laboratorních zkoušek.

[92] Žalobce dále namítal, že došlo ze strany správního orgánu k porušení zákona o státní kontrole, když se 8. 10. 2013 uskutečnila druhá kontrola dle tohoto zákona, přičemž žalobce tvrdil, že opakovaná kontrola je zakázána. Soud k této problematice musí poznamenat, že nejdůležitějším poznatkem je, že obě kontroly měly odlišný účel, zjevně se tedy správní orgán nedopustil jakéhokoli nevhodného postupu. Jak vyplývá z protokolů, dne 28. 6. 2011 byla kontrola zaměřena na dodržování povinností při výrobě a při uvádění vína do oběhu, naopak kontrola dne 8. 10. 2013 se zaměřila na kontrolu evidenčních knih. Zákon o státní kontrole výslovně nezakazuje opakování kontroly, avšak soud neshledal žádné nezákonné jednání ze strany inspektorátu SZPI v Brně ani žalovaného.

[93] Co se týče šetření majetkových práv žalobce, žalovaný správně argumentoval usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí uvedl, že „[s]právní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.“ Vzhledem k výši pokuty a skutečnosti, že sám žalobce ani netvrdil, že by pro něho tato pokuta měla mít likvidační charakter, soud přisvědčil žalovanému, když k tomuto kritériu výslovně nepřihlížel.

[94] V otázce nečinnosti správního orgánu, soud opět musel souhlasit s názorem žalovaného, že správní orgány jsou vázány pořádkovými lhůtami, za jejichž porušení zákon nestanovuje sankci. K obraně účastníků slouží institut ochrany před nečinností, jehož žalobce využil. Skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 23. 10. 2013, č. j. BN919-8/2012, žalobci nevyhověl, není v nyní posuzovaném případě relevantní, protože toto rozhodnutí není žalobou napadeno. Není proto předmětem tohoto soudního přezkumu.

[95] Žalobce v průběhu jednání před soudem dne 28. 6. 2016, v rámci přednesu žalobních námitek, uvedl několik skutečností, které nebyly dříve uvedeny v žalobě. Soud musí tyto námitky označit za opožděné, protože byly podány po lhůtě pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s.

[96] Jednou z těchto opožděných námitek bylo tvrzení, že žalovaný porušil § 90 odst. 5 správního řádu, protože výrokem napadeného rozhodnutí pouze potvrdil prvostupňové rozhodnutí, aniž by zamítl žalobcovo odvolání. Soud uznává, že v tomto žalovaný pochybil, nicméně toto pochybení nemělo vliv na zákonnost vlastního rozhodnutí, z obsahu rozhodnutí byl způsob rozhodnutí nesporný a i v případě včasnosti námitky by nemohlo být z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušeno. Argumentace žalobce při soudním jednání rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 4. 2016, č. j. SZPI/AC785-40/2015, v němž senzorické pochybení bylo u prodejce posouzeno jinak, byla nedůvodnou a současně i opožděnou námitkou. Vzhledem k datu vydání rozhodnutí nemohl být soudu uvedený případ znám (soudní jednání konáno dne 28. 6. 2016), žalobce rozhodnutí nepředložil ani blíže nekonkretizoval. Každý případ je jedinečný a nelze bez konkrétních skutkových okolností posuzovat eventuální shodnost jednotlivých případů, jak se domníval žalobce. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nemohlo být žalovanému ještě známo namítané rozhodnutí ze dne 4. 4. 2016, nelze tak účinně namítat ani odklon od správní praxe. K námitce nedostatečně specifikovaného skutku se soud vyjadřoval výše.

[97] Co se týče námitky proti protokolům o zkoušce, že v nich nebyly vyjádřeny konkrétní nežádoucí biologické procesy, nalezené u vín, pak soud v tomto odkazuje na posudky, jež jsou k protokolům připojeny a v nichž jsou tyto nežádoucí biologické procesy jasně specifikovány: „Potravina je považována za nevhodnou k lidské spotřebě, a to z důvodu kažení. Byly u ní shledány následující nedostatky: vůně – po plísni, nežádoucí biologické procesy, chuť – po plísni, nežádoucí biologické procesy. Nežádoucí biologické procesy – autolýza kvasnic (vada vína) – dusíkaté látky a bílkoviny ve víně se přetvářejí na různé nežádoucí štěpné produkty, které podstatně negativně ovlivňují chuť a buket vína. Nejrozsáhlejší autolýza kvasnic probíhá během ležení vína na kvasnicích do prvního stáčení. Delším ležením vína na kvasnicích se kvalita vína snižuje a při nedostatku kyselin ve víně a při vyšší teplotě může dojít k degradaci vína. Plíseň – plíseň hroznů vzniká následkem různých druhů hub, hlavním viníkem je plíseň šedá (*Botrytis cinerea*), dále *Oidium*, *Peronospora*, *Aspergillus*. Dalším zdrojem vady vína po plísni může být plíseň ve vinném kameni v dřevěných sudech (nedostatečné ošetření nádob).“ (z posudku č. D003-71039/11/A04).

[98] Žalobce tedy uváděl do oběhu velké množství vína nevhodného k lidské spotřebě, což bylo podloženo posudky, za použití akreditované metody pomocí pracovníků, jenž byli oprávněni takové zkoumání provést. Žalobce nebyl zkrácen na právech. Pokuta byla zákonným způsobem odůvodněna s použitím logických úvah, jež nevybočily z mezí správního uvážení. Nelze přisvědčit žalobci v tom, že z postupu správních orgánů byla „zřejmá snaha poškodit žalobce“. Nízká pokuta (45 000 Kč) měla spíše preventivní charakter, neboť byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. Nemohla proto ve vztahu k osobě žalobce likvidační charakter, což žalobce ani netvrdil.

[99] S ohledem na nedůvodnost žalobcových námitek, soud neshledal ani porušení jeho práv zaručených v Ústavě, LZPS či Evropské úmluvě. Žalovaný (ani prvostupňový správní orgán) se nedopustil jakéhokoliv pochybení, jež by mělo za následek nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, pro něž by byl soud povinen rozhodnutí zrušit.

VII. Závěr a náklady řízení

[100] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[101] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu